

היא שונה. היא מיוחדת במינה

תוצרת דובק - ערבות לטיב

פרסום ריו יעקבסון

שם שטה הלנה היפה...

בדרום הפילופוניו, במקום שם נושקים גלי הים הכחולים את חוף אולימפיק — מחכים לך ידידים שאינך מכירם עדיין. אלה הם הגופשים בכפר הנופש המרהיב "אולימפיק".

19 ימים של בילוי עליו על חוף נהדר זה, בחברת צעירים וצעירות מארצות שונות באירופה — זוהי צורת הנופש האידיאלית! ספורט, ריקודים, טיורים, אוכל טעים... היכרות חדשות!

הרשמה באמצעות החברות:

- "אוניברס" בע"מ רחוב רמב"ם 17 תל אביב
- "אופיר" בע"מ רחוב אלבני 13 תל אביב
- "דפנה" בע"מ שד' רוטשילד 15 תל אביב

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

רות שהתנהגותי צוינה תמיד כטובה מאוד. אך הפעם נגזרה נזירה שלא אוכל לעמוד בה, ובזרואי אהיה מסולק בנללה מבית הספר: נהריה לא רק שהוכרזה לעיר, אלא הפכה לעיר אריסטוקרטית, ותלמיד התיכון חוייבו ללבוש תלבושת אחידה. על כולם להוציא כיסא לירות על סכסכים וחולצה תכולים-כחולים, והרי התלמיד צריך לפחות שתי חליפות! וכי כיצד אוכל לעמוד בה? צאה נוספת ומיותרת זו? האם בנלל זה עלי לעזוב את בית-הספר?

זעקת הקרחים

מעניין לראות אם לכל חברי מערכת העולם הזה יש בלורית שופעת. ואם יש — אל יתהלל חונר כי מפתח, נראה אתכם בעוד עשרים שנה! מה ההתעללות הזו בקרחתו של פראנקי (העולם הזה 1287)? מה הוא עשה לכך? האם חשבם כיצד יגיבו אלפי הקוראים הקרחתים על כוונת מעליבה כמו "עלה, קרחו?" מ. ר. זיבוצקי, ירושלים

סינטרה

קרוב לוודאי כמו הקרח המקורי: ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך

ונגרים קטנים יצאו מן העיר ויתקלסו בו. ויאמרו לו: עלה קרח, עלה קרחו ויפן אח ריו ויראם ויקלם בשם אדוני. ותצאנה שתיים דובים מן העיר, ותבקענה מהם ארבי עיט ושני ילדים. (מלכים ב', פרקים 23, 24)

שק עם חור

כבר יותר מ-1600 ילדים נמצאים בציפורני המיסיונים... לאור המצב העולם הזה הייבום המוסדות היהודיים לבוא לי עזרת הורים נזקקים אלה ולמנוע מהם מלמסור את ילדיהם למיסיון. החוננים הממלתיים וכן כל המפלגות, לא רק היתרות, אינם רואים פעולות אלה כסבר פנים יפות. אולם הם בדעה שקשה לעשות פנים מה שעשו התורכים סידד אחרי חיסול הסולטנים, כאשר נירשו את כל המיסיונים הנוצריים וניספו את זה בכך שהתורכים הם עם מוסלמי ואינם סובלים בארצם שום תעמולה של התנצרות.

המטילה שלנו מפתח מצעד כזה, מאחר שזה עלול להזיק למפעלים הכספיים שלנו בחוצלארץ, היות שאחורי המיסיונים עומי דות ציריות זרות... אנו עושים את כל המאמצים להגביר את העליה. אין אנו יכולים לסבול שהעליה הזו תהיה שק עם חור: מצד אחד אנו שופכים לתוכו את הילדים ומצד שני הם נופלים לחיק המיסיונים...

ד"ר ש. גרינולד, הליגה להצלת ילדי ישראל מן הסמד, ירושלים

העירום - לגררום

אני מסויד להתנגד לעירום בעתונות. למה? ככה. אמנם התנאה בתמונות העירום היא טבעית ובריאה — אך גם אכילה היא טבעית, בריאה והכרחית. האם בנלל זה נתהלך מן הכוסר עד הערב עם פיות מלאים ונלעם בהתמדה כמו יתר מעליהנהר? לכל מונקעיה התנאים הנאותים והסתאי מים לה. עתון צריך להיות נורם ומוסרי נאוטרלי. הוא מתלווה אל האדם בכל שעות היום, בסביבת רוח שונים ובסיטואציות שנוי נות — תמונות העירום המכוערות והברוי אות אינו טבעיות והולמות בכל אחת מהן. זאב לנדר, ירושלים

עכבר — היה גבר!

מעוררים מן התנובה העולמית, ונחושים בהחלטתנו לא לסיקום ולא לנוח כל עוד זועק רם אחינו ה"אכולים, אנו מונים בקוליקורא אל כל עכבר באשר הוא שם:

הצטרף למחתרת הלוטמתי צא מהחור שלך! זכור — אין לך מה להפסיד וולת פת-האישה! אם עכבר-שה היה נר — התנייס ל"חי"ש! אם בועיר היגך — סקוסר בפלוגות הסער!

ספידוקובסקונאל

העירק אל תלקל את הפירמה. כי עכ"ב אולי אינו איה, אבל הוא יודע להיות נכר! ויחתך ספידוקובסקונאל, מפקד מע"ל (מחתרת עכברים לוחמת). אישם נ. ב. כדי לבלבג את החתולים, ולהקל על קוראי העולם הזה, בחרתי בשם מחתרת יותר סימפטי. מעתה אחתום בשם "ספיפי".

העכברים הללו יצאו כבר מהאף. עכשיו גם שלום כהן עשה "קורא יקר" על ספירת העכברים (העולם הזה 1285). אז הרגשתי שזה באמת השא. אמנם התמונות של העכברונים הקטנים הן משעשעות, אבל אם החתול יאכל את העכבר ספידוקובסקונאל שירד למחתרת, ארי ניש הקלה רבה.

ל. ו. נמיר, פתח-תקווה

במדניה

העם

דם ודולרים

במת-הכבוד של אורחי מיצעד צה"ל בי יום העצמאות היא ראי נאמן לדיוקן המ"דינה. הרכב המוזמנים מעיד מי חשוב ומי אינו חשוב. חשובים: פקדי הממשלה, עסקני כל ה"מפלגות, ובעיקר תיירים — כי הם מכניסים דולרים. חשובים פחות: נכ"י מלחמת-השית"ר, רור, כי הם הכניסו לקופה רק טיפות של דם.

לוח המחרים. לכן קיבלו נכ"י מלחמת השיחרור בשבוע שעבר חוזר רשמי משוכ"פ של אירגונם, שהסביר להם באדיבות מי מהם יקבל כרטיס-הזמנה למיצעד, וכמה קובע החזור, בין השאר:

"משוחקים. עיוורים, קסועי שתי רגליים, קסוע יד ורגל, קסועי שתי ידיים, ובעלי נכות של 100% — כל אחד יקבל שתי הזמנות.

"קסועי רגל אחת — יקבלו הזמנה אחת."

המשק

פיחות זיל

שלושה חודשים אחרי שנולד, מת פיחות ה"ל"י. אשפי משרד האוצר, שליוו את לידתו ברעש צורם-אזוניים, לא התפנו לבכורת. הם היו עסוקים בקריאה המסורתית: "הפ"חית מת — יחי מלחה החובה!" מי שהכיר את שר האוצר לוי אשכול יכול היה לנבא מראש, כי פיחות ה"ל"י לא יצליח.

כי פיחות פירושו הורדת רמת-המחיה. ייקור מטבע החוץ מייקר את הייבוא, והלירה שבידי האזרח שוב אינה יכולה לקנות מה שקנתה לפני הפיחות. כדי לבצעו בהצלחה, דרושה החלטיות נוקשה מצד הממשלה; דרושה נכונות לדחות כל פשרה עם קבוצות-הלהץ השונות, וכל כניעה לדרושות השכבות שרמת-מחיתן תיפגע.

לוי אשכול הוא האיש האחרון בצמרת המשטר היודע לעמוד על עקרונות בלתי-פופולאריים. הוא יודע כמיש מפרשה ה"מתמדת — אפילו אם בסופו של דבר אין איש מרוצה מפשותיו. חברה, שר המסחר והתעשייה פנחס ספיר, אף התנגד לפיחות, בהיותו משוכנע כי אשכול לא ידע לעמוד בפני דרישת העובדים לקבל תוספת-יוקר מלאה, ומול מקבלי הסובסידיות למיניהם. שימשיכו לתבוע תשלומי-מיכה לתוצרתם. אשכול בלבו את ההתנגדות, בהטעימי באופטימיות מדימה כי הפיחות לא יגרום כל זעזוע רציני, וכי אפשר יהיה לבצעו בהצלחה, מבלי לפגוע קשות ברמת-החיים בארץ.

אך עמדותיו של אשכול ניטשו בנו אחר זו. הוא הסכים לשלם תוספת-יוקר, להב"טיח הגדלה של 100 מיליון ל"י בסובסידיות לחקלאות, לשחרר את המשכנתאות מן התלות בדולר.

גם היצואנים, שלכאורה נועדו להיות הנהנים הראשונים מן הפיחות, לא היו מרוצים. כי עוד לפני הפיחות קיבלו יותר מ-1.8% עבור דולר-היצוא שלהם. האר"צר העניק להם פרמיות רשמיות על כל דולר שהרוויחו בחו"ל, הרשה להם בכל את סחרתם בשוק המקומי במחירים מופ"קעים, כפיצוי על מחירי היצוא שלהם. כך, למעשה, קיבלו היצואנים ממילא מחיר של שלוש ל"י או יותר עבור הדולר. פיחות ה"ל"י, והצהרת שר האוצר כי יופסקו ה"פרמיות, אימו לפגוע בייצוא במקום ל"עודדו.

שם לא סימפאטי. את מכת-המחת לפיחות נתנו השכירים. הם חשו את עצמם מרומים בצנינות גסה. מצד אחד הבטיח שר האוצר כי עליית המחירים תהיה נמוכה ביותר, וכי הקורבן הנדרש מהם יהיה קטן וזמני. מצד שני האמירו המחירים מדי יום, ועקמת האינזכס טיפסה בתל"י לות מבהילה. על כן תבעו כי תקויים הב"טחה של תשלום תוספת-היוקר, אימו לערער את שלטון מפא"י ברחוב אם לא ייענו בחיוב.

ואז הועלתה ההצעה לגבות מן השכירים מילחה חסכון-חובה, שיספוג כמעט לחלו"טין (ומבעלי הכנסות גבוהות אף למעלה מכך) את תוספת-היוקר. היה זה צעד יודע לכל כלכלן בעולם, המוכר תמיד כחלחליף בלתי-סימפטי לפיחות. שמו האורתודוכסי: דפלאציה. פוליטיקאים מתחזים מעדיפים לקרוא לו דיסאינפלציה.

מטרתו: להקטין את סכומי הכסף שבידי (המשך בעמוד 6)